

Agbar no pensa informar-te d'això

Miquel Carrillo

Fa alguns anys es va descobrir que el contracte amb què Aigües de Barcelona (Agbar) ofereix els seus serveis a pràcticament tota l'Àrea Metropolitana –excepte els irreductibles gals del Prat de Llobregat– no existia. Era poc més que una nota en què l'Administració franquista comunicava que podia exercir aquell servei. Però de contracte, ja no parlem de concurs públic per guanyar-lo, res de res. La notícia havia saltat arran de la sentència favorable a un veí contra l'empresa: aquesta li havia tallat el subministrament per impagament i el jutge havia demanat els papers a la filial de Suez per comprovar el que es donava per obvi. Davant la inexistència de cap suport documental suficient, el jutge va haver de donar la raó al ciutadà en la seva reclamació: no el podia deixar sense aigua qui no tenia cap concessió legal del servei.

No aneu a Google a buscar la notícia. Només un diari de mitjana difusió, de manera gairebé accidental, i l'[Anuari de Silencis Mediàtics del 2013](#), van publicar-la. Tot i els rumors, Agbar segurament no va necessitar invertir cap suma de diners per evitar que aquell titular sortís a les portades dels principals diaris del país. Si hagués volgut, ho tenia, però, bastant fàcil per pressionar: només calia no contractar l'habitual publicitat que sustenta qualsevol mitjà o, per contra, fer-ne una inversió addicional per convèncer els editors més durs. De vegades, no cal ni això: els directors de diaris ja saben sobre què poden i sobre què no poden parlar, i apliquen l'autocensura. Amb les coses de menjar, no s'hi juga. Aquelles entitats que denunciïn la mercantilització de l'aigua a Catalunya no van aconseguir aleshores els espais i la repercussió que una notícia així hauria suposat contra el discurs i les pràctiques privatitzadores actuals.

Els periodistes dels *mass media* han de fer mans i mànigues per fer-se ressò de campanyes de protesta com aquestes, i el més habitual és que els canals per a la denúncia que constantment obren organitzacions i moviments socials quedin constrets o simplement tancats. Entitats i moviments, a més, no acostumen a tenir prou capacitat per convertir en notícia als mitjans el cabal d'informacions i d'històries que manegen, per la qual cosa es fa difícil que la societat civil organitzada acabi incidint en la gent i en aquells que prenen les decisions.

CRÍTIC vol intentar canviar aquesta tendència: doneu-nos les vostres campanyes, dades, històries, personatges i en farem notícies. Les farem arribar a un públic realment interessat a conèixer a fons i amb un punt de vista crític el que està passant, que paga precisament per això i que no espera que ningú col·loqui anuncis al seu mitjà. Deixeu-nos compartir la vostra feina i amplificar-la perquè acabi tenint l'impacte que només li pot donar el periodisme independent. A més, CRÍTIC proposarà establir ponts de col·laboració amb totes aquelles entitats i moviments interessats a fer incidència en la nostra societat, adaptant-nos al màxim a les vostres possibilitats econòmiques. Hem nascut amb la vocació de ser altaveu de les crítiques al sistema i pensem que el nostre format permet arribar al fons de les qüestions que denuncieu i que queden sepultades pel soroll mediàtic.

Si us fa por el paper en blanc, nosaltres ens delim per omplir-lo. Parlem-ne, i parlem de tot el que sabeu i no trobeu la manera de fer arribar a tots els vostres veïns i veïnes. Abans no els tallin l'aigua, per exemple.

Miquel Carrillo és secretari executiu d'Enginyeria sense Fronteres (ESF) i soci col·laborador de CRÍTIC.